

1. Vergeving

Oh.....Hallo!!!!

Hij staat ineens voor de deur van de winkel, waar ik net uit naar buiten loop.

Hallo, zegt hij.

Hij is groot, blank, al wat ouder en vriendelijk.

Ik kan aura's lezen: deze man is gehuld in witte stralen.

Het tegendeel van een demon.

Die herken je meteen.

Nee, dit is meer een engel.

Beetje sloom misschien.

Net zag ik hem al langsrijden, de stad uit.

Een eind verderop remt hij af en draait om.

Als je afhankelijk bent van anderen, krijg je altijd een beetje hoop op zulke momenten

Zou hij voor mij.....?

Er liep niemand anders langs de weg.

Zou kunnen.

Maar hij zal wel iets vergeten zijn.

Zou te mooi zijn.

Ik probeer bij de winkel van een bezinestation iets te eten en te drinken te vinden.

Maar zonder geld kom je niet ver.

Je leert er mee leven dat maar weinig mensen je willen helpen.

Je denkt dat ze wel aan je zien dat je te vertrouwen bent, dat je geen kwaad in de zin hebt

en dat je echt ten einde raad bent.

Een getergde vinger naar de deur, meer zit er niet in.

Zelfs de afvalbak biedt geen oplossing.

Zonder broodje en zonder water stap ik weer naar buiten.

Dan loop ik dus bijna tegen hem op.

Hallo, zegt hij en kijkt me onderzoekend aan.

Je ziet er uit alsof je een lift kan gebruiken.

Dat kan ik, maar ik had er niet meer op berekend.

Waar wil je heen?

Naar de kust, naar St Joris.

O, zo ver ga ik die kant niet op, maar wel een heel eind.

Als je wil, kan je meerijden.

Heb je iets te eten en te drinken?

Nee, dat lukt niet zonder geld.

Dan gaan we samen en hij stap de winkel in.

Wat heb je nodig?

Energie-drank, zeg ik.

Als je een hele dag in de zon over straat gaat en wil overleven, is energie-drank de enige goedkope remedie.

Ik drink Wissel.

Bij elke supermarkt hebben ze die in alle smaken.

Red Bull is veel te duur en bovendien snel uitgewerkt.

Elke zwerver kent Wissel.

Jij kent het niet, maar het is ook voor jou een goede keus.

We gaan met twee grote Wissels en twee pakken koekjes de winkel uit.

In zijn auto voelt het meteen goed.

De eerstvolgende plaats ligt 600 km verderop: we zitten dus wel even met elkaar opgescheept.

Tenzij ... zou hij mij eruit zetten, middenin de eindeloze kale vlaktes langs de weg?

Zonder enige bescherming?

Zonder eten, zonder geld?

Wat zie je er slecht uit.

Je gezicht en armen zijn helemaal verbrand door de zon.

Je hebt verwondingen aan je gezicht.
En dan die haveloze kleding.
Overvallen, zeg ik.
Vorige week nog maar.
Ik had nog wel wat geld, maar s nachts werd ik overvallen door het lokale straatuig hier.
Alles wat ik nog had is weg en ik liep schrammen op.
Maar dat heelt wel hoor.
Toen liep ik maar een beetje verdwaasd rond in de zon.
Ik heb niet op gelet.
Diamantstad hier, is niet vriendelijk voor me.
Niemand geeft me wat eten.
Bij niemand kan ik douchen als ik dat vraag.
Even onder de kraan, is dat nu zo gevaarlijk?
Ze deinzen er allemaal voor terug.
Ze weten niet wat ze doen door je zulke basisbehoeften te ontzeggen.
Zo maken hun eigen probleem en hun eigen angst.
Die schoenen: ik kan bijna niet meer lopen.
Een van de overvallers pikte mijn schoenen en bijna al mijn kleren.
Zijn oude gympies is het enige wat hij achter liet.
Mijn voeten gaan erop kapot.
Echt boos kan ik er niet over zijn: hun leven is even uitzichtloos als het mijne.

2. paradijs

Hij wil weten wat ik in deze stad zocht.
Logische vraag.
Logisch antwoord: werk.
Vond je dat?
Nee.
Losse klussen, voor een tijdje ja, dat wel, maar niks permanents.
Begrijpelijk, ik ben depressief, bi-polair, een onzaaier, op de vlucht voor mijn verleden en ook nog wit.
Zwarten hebben hier de toekomst.
Witten staan onder aan de ladder.
Ik had een goed lopend bedrijf hoor, met Joris voor alles in elkaar donderde.
Elektro technicus ben ik: altijd wel behoefte aan.
Goed ook hoor, ik werkte dagen nacht.
Misschien wel teveel.
Geen aandacht voor iets anders.
Als je jong bent ga je er voor, maar het doet je gezinsleven geen goed.
Ik repareerde ook auto's.
Misschien vond ik auto's nog wel interessanter dan elektro.
En muziek: dat is mijn derde passie.
Kan de autoradio aan, of vindt je dat vervelend?
Luister je niet naar muziek onderweg?
Ook niet op die lange stukken?
Hoe houdt je dat vol?
Wat doe je dan?
Nadenken?
Huh? Waarover?
Wat is de ontvangst hier toch kut.
Lastig natuurlijk in de woestijn.
Maar wacht eens, je hebt toch wel een telefoon?
De mijne ben ik al lang kwijt.
Verkocht. Om wat geld te hebben.
Want je kan met een telefoon beter ontvangen en als je die koppelt aan de radio kan je relaxed genieten van de je eigen favorieten.
Even de bassen bijstellen, iets meer hoge tonen erin, lage frequenties eruit, zo.

Nou, voel eens aan je portier: je voelt de hele deur mee resoneren.
Geweldig he?

Zo zonder die bassen kan-ie nog wel wat harder.

Kan je toch nog met elkaar praten.

Sommige mensen zetten hem veel te hard.

Komt door die bassen: horen en zien vergaat je.

Maar zonder kan-ie harder.

Gaaf man!

Heerlijk he om je zo door de muziek te laten meeslepen.

Wat?

O, toch wat zachter.

Van welke muziek houd jij? Pop?

O.

Nou, ik kan je wel laten horen wat er hier populair is.

Deze: Dames.

Zo heet het.

Zanger komt uit St Joris.

Ja, als je daar nu rijdt dan hoef je maar uit het raam te hangen en te roepen: dames... en de hele straat deint en klapt mee.

Dames, zeg me wat je naam is, mijn naam is Adrianus, de burenlieven op als ik met je klaar is.

St Joris heeft niet veel, dus als een artiest erover zingt en ineens bekend wordt, dan betekent dat veel voor het dorp.

Iedereen herkent zich in dat gekke nummer.

Stoerdoenerij, seks, teleurstelling, kortom het echte leven.

Het is waar ik geboren ben: de kust, de fraaie natuur, daar het gekuisloze leven.

Klein, provinciaals, toeristen.

Ons kent ons.

Daarom ga ik terug, daar komt alles wel weer goed met me.

Ja, ik zou eigenlijk een baan in de muziek moeten zoeken, ne?

Durf ik niet.

Ben ik vast niet goed genoeg voor.

Maar ik heb natuurlijk niks te verliezen.

Dus.....

Wel fijn trouwens, dat je me meeneemt.

Wat doe jij hier eigenlijk, rijdend door de kuststijgen?

3. moeder

In (de stad) St Joris woonde ik maar kort bij mijn vader en moeder.

Mijn moeder is van gegoede komaf, mijn vader was een rouwdouwer.

Pasten niet bij elkaar.

Een paar jaar na mijn geboorte verliet mijn moeder mijn vader.

Ik viel een beetje tussen wal en schip.

Noch mijn moeder, noch mijn vader wou voor me zorgen.

Vreemd?

Ach, mijn moeder vond dat ik bij mijn vader teveel voor galg en rad opgroeide.

Opgroeien?

ik was twee!

Zij bracht me toch groot.

Mijn vader kon het echt niet, die man kon niet eens voor zichzelf zorgen, dus ik bleef bij mijn moeder.

Maar die keek niet naar me om.

Bij haar familie kwamen we nooit.

Volgens mijn moeder wilden zij dat niet.

Ik ken mijn opa en oma van die kant niet.

Ook geen ooms, tantes, nichten en neven.

Kennelijk zag ze het niet zitten om een beter mens van me te maken.

Dat had toch ook gekund?

Ze hadden daar wel geld.
Op de lagere school was ik het niet slecht, maar een serieuze leerling was ik niet, dat moet ik toegeven.
Maar een vervelende eikel ook niet.
Ik groeide meer op bij vriendjes thuis dan bij mijn moeder.
Ja, ik denk wel dat de basis van mijn psychische problemen daar lag en toen ook al te merken waren..
Dat zal ze wel lastig hebben gevonden.
Ze zag er wellicht mijn vader in.
Onhandelbare man.
Van binnen goed.
Van buiten ruw, maar niet slecht.
Hij was een racer.
Met auto's ja.
Kocht oude barrels en maakte er echte racewagens van.
Al zijn geld zat erin.
En al zijn tijd: dagenlang prutsen aan dat ding.
Ik ook, vanaf een jaar of twaalf, mocht ik mee.
In die tijd zag ik hem weer vaker.
Zijn passie voor snelle auto's en concurrenten te vlug af te zijn, die kreeg ik van hem mee. Gevaarlijk?
Ja, maar je went er aan.
Na een tijdje kon ik net zo goed racen als hij.
Niet dat hij dat ooit zou toegeven natuurlijk.
Jij houdt van mannen he?
Dat zag ik al meteen.
Hoe?
Weet ik ook niet.
Zulke dingen zie ik gewoon.
Net als met demonen.
Ik heb er een gave voor.
gelukkig maak je er geen punt van.
Eerlijkheid, daar houd ik van.
Niet om de hete brei heen draaien.
Nou, dat doe je niet.
Dapper.
Valt hier echt niet zo mee, hoor, eerlijk zijn.
Toegeven dat je homo bent.
Toen ik jong was deed ik het ook met mannen.
Kende niet anders.
Vond het volstrekt normaal.
Nog meer ruzie met mijn moeder natuurlijk.
Ze vond het ronduit belachelijk: het toppunt.
Ook dat nog.
Ja, leg je hand maar op mijn been.
Ik zit er niet mee.
Ben ik weer even daar, terug in vroeger.
Wie koud is zoekt warmte.
Vanwege mijn moeders reactie ben ik toch maar getrouwd met een vrouw.
Niet alleen mijn moeder, eigenlijk iedereen vindt dat de normaalste zaak van de wereld.
Trouwen en kinderen krijgen.
Als ik niet zo van auto's en muziek maken had gehouden..... was ik vast vaker thuis geweest en was mijn vrouw
meer tevreden geweest, .. denk ik.
Achteraf kijk je een koe in de kont.

4. verlaten

Zullen we hier even uitstappen?
Prachtige plek he, tussen die geweldige rotspartijen.
Heel hoog is het niet, maar wel ruw.

Ongenaakbaar.
De weg is er tussendoor gevouwen.
Geblazen eigenlijk, want ze gebruiken dynamiet om de rotsen klein te krijgen.
Laten we hier een parkeren.
Even eruit pffff: er is een pad naar een waterval.
Met die hitte van de woestijn is een waterkoeling wel een fijne afwisseling.
Ze maken er een aangename pitstop van: picknickplek, winkeltje, wc's.
Lijkt nu wel uitgestorven.
Kijk, hier gaat het pad naar de waterval.
Eerst effe pissen.
Jij?
t Is zo stil, we kunnen nu makkelijk even ....
Samen...
Nee .... ?
Nou ja, loop maar vast vooruit.
Ik kom er aan.
Dat pad is steil hoor.
Maar af en toe kan je op adem komen.
..
Op die rotsmuur hier, schrijven mensen hun naam.
Zeker als ze net verliefd zijn.
Ja, beetje flauwe bezigheid.
Iedereen doet dat overal.
Bruggen in Parijs, rotswanden hier.
Hier die sleutelhanger: iets speciaals.
die heb ik zelf opgehangen.
Voor mijn overleden dochtertje.
Twee was ze.
Ze heeft het niet eens gered tot kleuter.
Ze was ziek: geen dokter wist wat het was.
We hielden zo veel van haar, mijn vrouw en ik.
Ze maakte ons leven compleet, zonder dat ze het zelf wist.
Wij klampten ons aan haar vast, terwijl ze zelf zo proos was.
Ons huwelijk kwam die klap niet te boven.
We waren jong en onervaren en dan zo'n scheiding, dat alles op z'n kop zet.
Je beseft niet goed wat er met je gebeurt.
Ik raakte in paniek en stortte in mijn werk.
Het gezin, het idee van een gezin, ik in eens niet meer verdragen.
Mijn vrouw werd achterlochtig.
Ze beschuldigde mij van overspel.
Overspel?
Terwijl ik net vader was?
Nee! ze had geen gelijk?
Ja, ik mag graag stoer doen, maar dat ze daar niet meer doorheen kon kijken, dat snap ik niet.
Soms, even, vonden we elkaar in het gemis.
Dan reden we samen hierheen.
Ik ken de weg allang.
Ging regelmatig naar de hoofdstad waar mijn oude maten wonen.
Kwam ik ook door deze kloof.
Het leek me een mooi idee, telkens een zoete herinnering.
Maar nu is het niks dan bitterheid en treurnis, omdat ik het niet meer kan voelen, zonder de gedachte aan die vrouw.
Hier, hier staat haar naam.
En die van de man met wie ze nu is.
Die klootzak.
Een jaar na de dood van ons kind, zat ze bij een ander.
Omdat ze bij een advocatenkantoor werkt wist ze precies hoe ze het aan moest pakken.

Ze nam me alles af.
Alleen door mijn bedrijf en de auto die ik samen met mijn vader opgeknapt had, mij dierbaarste bezit, te verkopen kon ik haar betalen.
Ons huis is nu haar huis.
Ik zit aan de grond en zelfs mijn moeder wil me niet meer zien.
Ze vond me altijd al onopgevoed en onvolwassen.
Ruw tuig, kind van mijn vader.
Nee, zelfs in deze bizarre omstandigheden neemt ze me niet in huis.
Haar familie – ze voelen zichzelf verheven boven mij en mijn vader – stelt zich achter haar op.
Van hen heb ik niks te verwachten.
Kritiek ja.

5. dorst

Dus ik vertrok naar Diamantstad om werk te zoeken!
ik zag het in een echt grote stad niet zitten.
Daar zou ik verloren raken.
Er moest vooral werk te vinden zijn.
Hoe anders zou ik mijn leven weer opbouwen?
Dat viel dus tegen.
Je komt er gewoon niet tussen.
Ik belandde op straat.
Daar wordt je geen beter mens van.
Ze mishandelden me ook.
Die andere zwevers.
Vooral s nachts moet je oppassen.
Dus raak je in de stress van al het niet slapen.
Voortdurend ben je op je qui vive.
Vorige week nog ben ik bestolen.
Dat klinkt vreemd, he, een zwerver bestellen.
Iemand die niks meer heeft.
In mijn rugzak heb ik altijd een paar schone onderbroeken, wat medicijnen, een nog redelijk nieuwe telefoon en een bankpasje.
Wat ik verdiende zette ik op een bankrekening, voor noodgevallen.
Nu heb ik dus niks meer.
Ja, dat bankpasje, maar de rekening is leeg.
Zonder telefoon kan ik helemaal geen contact meer leggen met wie dan ook.
Het wordt nu donker.
Tijd om te overnachten.
Dit is de meest akelige plek voor een lifter.
Ik bedoel: hier in de woestijn vind ik geen lift naar een andere plaats.
Jij gaat morgenochtend de andere kant op, he?
Richting het westen.
Als ik hier moet wachten op iemand met wie ik naar de kust kan rijden, kan ik wachten tot Sint Juttemis.
Op straat slapen in een dorp is nog erger dan in een stad.
Daar zijn tenminste nog meer zwervers.
Hier mis je zelfs het voordeel van de groep.
Blijven is geen optie en weggaan lukt niet.
Welke kant moet ik op?
Hij snapt het heel goed en hij is aangedaan door mijn verhaal.
Ik zie het aan hem.
Hij, vraagt of ik met hem in een hotel de nacht door wil brengen.
Nee, niet op die manier.
Tenminste, nee, dat denk ik niet.
Maar al te graag ga ik er op in.
Eerst wil hij eten.
Daar ben ik niet voor in de stemming.

Mijn lichaam vraagt om medicijnen.
Dan moet ik wel opschieten: de apotheken zullen zo sluiten.
Maar mijn 'medicijn' is niet verkrijgbaar in een apotheek.
Nu dringt het pas tot hem door.
Als je daar behoefte aan hebt, moet je er zelf achteraan. zegt hij.
Is dat duur?
Ach, wat is duur.
Hier maken ze alles zelf.
Je kan het bij ze in de keuken komen halen.
Contact betalen natuurlijk.
Die kleine producenten zijn net zo verslaafd als ik, dus die inkomsten gaan gelijk weer op aan eigen gebruik.
En aan nieuwe voorraad natuurlijk.
Ik krijg wat geld mee en ga het dorp in.
Niet in het centrum, maar in de rommelige buitenwijken, daar kan je terecht.
Mijn rugzak laat ik bij hem achter.
Zodat hij er op vertrouwen kan dat ik terugkom.
Alles wat ik heb, zit erin.
Ik kan wel merken dat hij argwanend is.
Kom ik straks terug als een zombie, opgefokt door de roes?
Gespannen, tot alles in staat?
Dat ik hem in zijn slaap zal wurgen?
Ja, kan me goed voorstellen dat hij het zaakje niet vertrouwt.
Maar zonder kan ik niet.
Bijna heel de middag zit ik al te popelen.
Sinds ik op straat leef, leef ik van de ene spuit in de andere.
Er is niks anders meer dat me op de been houdt.
Crystal meth geeft zo'n heerlijke gevoel, ook al is de huidige soort niet altijd van goede kwaliteit.
Lopend ben ik best een tijdje onderweg naar de rand van het dorp.
Weet je, ik koop het en dan loop ik terug naar het hotel.
Naar hem.
Als ik het dan pas inspuut – terwijl hij er bijna niet het vast minder rauw over.
Zou ik niet een nachtje zonder kunnen?
Nee, dat lukt me echt niet en ik ben nu toch al onderweg.
Als het maar werkt, die goedkope trok.

6. volbracht

Het is al bijna nacht.
In de dorpse woestijn aangedronken.
Eindelijk onder de douche.
Naakt kom ik eruit.
Hij probeert niet te kijken.
Ik kleed me niet aan.
Voor de spiegel scheer ik me, tergend langzaam.
Ik zoek zijn blik.
Sinds tijden zie ik fris uit.
Ik voel hem staren naar mijn witte billen.
Ondanks de ontberingen zie ik er nog aantrekkelijk uit, dat weet ik ook wel.
In bed zoek ik op zijn telefoon porno op.
De batterij is bijna leeg.
Ik vraag hem of hij 'zin' heeft en leg zijn hand op mijn lul.
Hij zegt: als we het nu zouden doen, lijkt het net of ik je alleen maar help vanwege seks.
Dat is niet zo.
Hoe kan iemand zo nuchter zijn?
Maar wat is er mis met een potje seks?
Straks zien we elkaar nooit meer.
Helpen om niet?

Wat een gek idee.
Voor niks gaat de zon op.
Iedereen verwacht iets terug.

..

Wanneer ik wakker word, is hij al opgestaan.
Na het ontbijt gaan we weer op weg.
Ik laat hem de plek zien waar ik gisterenavond mijn drugs kocht.
Het lijkt er nu overdag nog wel desolater dan toen ik er gisteren liep.
Onze auto trekt onmiddellijk bekijks.
Bij de keukendeur van het dealers ontstaat een opstootje.
We rijden snel verder.
Om een overval zitten we niet verlegen.
Niet ver buiten het dorp.
Politie.
Ja, er zijn van die controle posten.
Dan halen ze je van de weg af.
Wij ook?
Shit wij ook!
Doe die spuit weg man!
Maak het niet erger dan het is.
Nou nou, je hebt gelijk, maar geen paniek.
Was net bezig de tweede helft van mijn voorraadje waardelooze troep in te spuiten.
Als het zwak spul is, heb je snel nieuwe nodig.
Hij kan mijn taal even goed als ik.
Die agent heeft het niet eens door dat hij een buitenlander is.
Papieren gecontroleerd, rijbewijs, alcohol test?
Nee, geen alcohol test.
We zien er beide nuchter uit en dat klopt.
Het is net halverwege de ochtend.
Ze houden overal rekening mee,
De sukkels.
Mijn 'meth' merken ze niet eens op.
De rode punten op mijn arm heb ik wijselijk verbergen achter een t-shirt.
Voor even dan, want het is nog altijd nodig heb.
We mogen door.
Test doorstaan.
Voort door de woestijn.
Naar Struisvogel stad: dan zal leven.
Daar is een kans op een lift naar de kust.
We moeten nog een eind ver ik daar kan overstappen.
Terug naar huis.
Voor wat het waard is.
Struisvogelstad is best een mooie plek.
Bedrijvigheid.
Ook best toeristen.
We stoppen bij een winkelcentrum in het hart van de stad.
Wat ik nog nodig heb?
Nodig?
Van alles natuurlijk: ik kan alles gebruiken.
Hij vraagt wat ik echt nodig heb om verder te kunnen.
Schoenen!
Die klote gympen die ik nu aan heb, bezorgen me zere voeten.
Ik kan er eigenlijk niet meer op lopen.
Ondergoed, sokken, een t-shirt.
Ik krijg ook een broek van hem.
Maar die schoenen zijn wel het belangrijkste.
Dan zie ik er weer uit als een normaal iemand.

Zonder zere voeten ben ik geen zwerver meer.
Het vergoot mijn kansen op een lift enorm.
Voor de chauffeur ben ik dan gewoon een jongen die naar de kust wil.
Nog maar een paar uur, dan zit ik in St Joris.
Waar alle ellende begon, maar waar ik toch naar terug verlang.
Daar hoor ik thuis.
Eenmaal daar kom ik er wel weer bovenop.
Hoe, dat weet ik ook niet precies, maar lukken zal het.
De toekomst begint hier.
Ik omhels hem.
Plotseling sta ik er weer alleen voor.
Maar ver is het niet meer..

7. geest

Wat blijft er over van zo'n reis?
Twee dagen met elkaar.
We zagen elkaar nooit eerder en we zullen elkaar waarschijnlijk nooit weer zien.
Een merkwaardige, maar ook een gedenkwaardige ontmoeting.
Het zou een keerpunt moeten worden: geen intermezzo.
Niet meer bij de pakken neer, maar een omkeer.
Hij rijdt me naar de rand van het dorp, naar de kruising met de snelweg naast een tankstation.
Net als twee dagen geleden.
Maar nu is alles anders.
Hier sta ik als een nieuwe man: ik heb weer hoop.
Al heb ik verder niks.
We nemen afscheid.
Gek dat je in twee dagen zo'n band kunt krijgen.
Terwijl je niks van elkaar af weet, nauwelijks iets gemeen hebt, uit verschillende werelden komt.
Dan zit je twee dagen met elkaar in een auto en doorkruist de woestijn.
Ken je dan elkaar?
Nee, tuurlijk niet, daar is het veel te kort voor.
Toch groeit er wel een band.
Een verstandhouding.
Ziet de wereld er nu anders uit?
Nee.
En toch ja.
Er lijkt iets gebeurd te zijn.
Vanmorgen gaf ik hem een koperen deurplaatje.
Uit het casino dat in deze plaats gevestigd is: naast het meer met de flamingo's.
Ik zat er al een poosje op te poetsen.
Onderin mijn rugzak was het smoezelig geworden.
Koper moet je opwrijven, dan kleurt en glimt het.
Verspreidt het een warme gloed, alsof het heel waardevol is.
Ja, uit een casino is het, dat staat ook op het bordje: Flamingo casino.
Slaat nergens op.
Een paar jaar geleden was ik er op een feestje met de jongens van de band en ik kreeg het van een medewerker.
Ik had het willen stelen, maar dat bleek niet nodig.
Die man gaf het me mee.
Verkoop ik nog wel eens, dacht ik toen.
Je krijgt er altijd nog wel wat voor.
Koper levert wat op, zelfs als het een klein ding is.
Nooit meer aan gedacht.
Nu is dit rare ding waarschijnlijkste het duurste dat ik bezit.
Nou ja, op nieuwe kleren na, denk ik.
Hij heeft er recht op, al heeft hij er niks aan.

Ik geef het hem.
Hij glimlacht, wrijft erover en neemt het aan.
Een curieuze, maar tastbare herinnering.
Wanneer ik eenmaal thuis ben en ik heb weer voldoende geld voor een nieuwe telefoon, dan bel ik je. Geef me je nummer maar.
Dan weet jij ook dat het goed met me gaat.
Hij geeft me zijn nummer.
Ik snap ook wel dat dat nooit zal gebeuren.
Er is niet zoveel kans dat ik binnenkort weer een telefoon bij elkaar verdien.
Van iemand anders, even gebruiken?
Ja, dat zou kunnen, maar ik besef best dat ik deze man en zijn hulp al snel weer vergeten zal zijn. Misschien niet vergeten, maar echt belangrijk zal het niet voor me zijn.
Ik zal in beslag genomen worden door andere dingen.
En wat heeft hij er aan te weten of het niet of wel goed met mij gaat.
We gaan elk ons eigen weg.
Ook na de afgelopen dagen.
Hij zegt me goed op mezelf te passen.
Dat doe ik natuurlijk.
Binnen de grenzen die er voor me zijn.
Ieder moet zijn eigen boontjes doppen.
Je hebt wel eens hulp nodig.
Die krijg je meestal als je het niet verwacht.
Verwacht niet te veel.
Ik vraag me af wie hier nu afscheid neemt van wie?
Laat hij mij alleen met al mijn zorgen?
Laat ik hem alleen in zijn stille auto in dit vreemde land?
Was hij er wel echt?
Was ik er wel echt?
Is er nu iets wezenlijks veranderd of voelt dat alleen maar zo?

PREVIEW
PDF Editor with Free Writer and Tools

7 Last Words

Christian Blaha (2021/2023)

Andante ♩ = 72

I Vader vergeef hen, want ze weten niet wat ze doen.

Clarinet in B $\flat$ *

Piano

13

13

pp

24 *rit.* *a tempo espress. e detaché* *rit.* **Andante** ♩ = 60

pp *p* *pp* *pp* *legato* *pp*

35

35 *mp*

* = in this score the clarinet is notated in c

Musical score for measures 48-58. The top staff is a vocal line with lyrics. The bottom two staves are piano accompaniment. The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 4/4. The music features a mix of eighth and sixteenth notes in the vocal line and chords and arpeggiated patterns in the piano accompaniment.

Adagio ♩ = 56

II. Vandaag nog zul je met mij in het paradijs zijn.

espress.

Musical score for measures 59-63. The top staff is a vocal line with lyrics. The bottom two staves are piano accompaniment. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 4/4. The music is marked *p* (piano) and *espress.* (espressivo). The piano accompaniment features a complex rhythmic pattern with changing time signatures (3/4, 4/4, 2/4, 3/4, 4/4).

Musical score for measures 64-67. The top staff is a vocal line. The bottom two staves are piano accompaniment. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 4/4. The piano accompaniment features a complex rhythmic pattern with changing time signatures (4/4, 2/4, 3/4, 4/4).

Musical score for measures 68-71. The top staff is a vocal line. The bottom two staves are piano accompaniment. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 4/4. The piano accompaniment features a complex rhythmic pattern with changing time signatures (4/4, 2/4, 3/4, 4/4).

rit.

Adagio ♩ = 40

Musical score for measures 72-80. The top staff is a vocal line. The bottom two staves are piano accompaniment. The key signature has one sharp (F#), and the time signature is 4/4. The music is marked *rit.* (ritardando) and *Adagio* (♩ = 40). The piano accompaniment features a complex rhythmic pattern with changing time signatures (4/4, 3/4, 2/4, 4/4). The piano part is marked *una corda* and *ppp legato* (pianissimo).

poco meno mosso Adagio ♩ = 52

77

77

tre corde espress.

ppp

mf

86

86

una corda

ppp

(mf) sempre

98

98

tre corde

Allegro ♩ = 120

107

116

PREVIEW
PDF Editor with Free Writer and Tools

Adagio ♩ = 52

124

134

espress. dolorosa *rit.*

una corda *mf*

ppp

Adagio ♩ = 56

III. Vrouw, zie dat is je zoon, zie, dat is je moeder.

145

tre corde *mp* *v. riletto*

mormorando, sotto voce

pp legato

148

151

rit. *Adagio ♩ = 52*

mf

155 *Andante* ♩ = 60 *espress.*

mp

p legato

162

167 *rit.* *Andante* ♩ = 72
I. Mijn God, mijn God, waarom heb je mij verlaten?

175

187

194 *a tempo*
espress. e detaché *mp*

rit. *Andante* ♩ = 72 *p*

203 *Andante* ♩ = 60

p *mp*

213

224

234 *(attacca)*

245 V. Ik heb dorst.

245 *pp* *sotto voce*
mp *in rilievo*

248 *mp* *in rilievo*
pp *sotto voce*

251 *pp* *mp*
mp *sotto voce*

254 *rit.* *a tempo* *in rilievo*
mp *in rilievo*

257 *sfz*

259 *sotto voce* *pp* *rit.* *mp*

263 *Adagio* ♩ = 63 *p*

269 *espress. e detaché* *rit.* *Adagio* ♩ = 54 *detaché* *ppp*

279 *detaché* *ppp*

284 *espress. e detaché* *pp*

288

Musical score for measures 288-291. The top staff is a single melodic line. The bottom staff is a piano accompaniment with a continuous eighth-note pattern in the right hand and a more active bass line in the left hand.

292

Musical score for measures 292-295. The top staff features a melodic line with a *rit.* (ritardando) marking. The bottom staff continues the piano accompaniment. A *smorz. quasi 'fade out'* marking is present in the lower left of the piano part.

Adagio ♩ = 52
VI. Het is volbracht.

296

Musical score for measures 296-302. The top staff is mostly rests. The bottom staff begins with *pp una corda*. The piano part features a complex texture with many triplets and sixteenth notes.

303

Musical score for measures 303-307. The top staff is mostly rests. The bottom staff continues the complex piano accompaniment with many triplets and sixteenth notes.

308

Musical score for measures 308-312. The top staff is mostly rests. The bottom staff continues the piano accompaniment, ending with a final chord. A *rit.* (ritardando) marking is present above the top staff.

314 Adagio ♩ = 52

314 *p* una corda

rit.

321

327 Adagio ♩ = 56

p tre corde

rit. a tempo

333 a tempo (attacca)

pp

342 Adagio ♩ = 52

pp Senza sord.

pp

348

rit.

Adagio $\text{♩} = 60$

VII. Vader, in uw handen beveil ik mijn geest.

352

356

360

365

PREVIEW
PDF Editor with Free Writer and Tools

369

mp
in rilievo

quasi pizzicato

373

377

381

rit.

mp

385

PREVIEW
PDF Editor with File Writer and Tools

389 Adagio ♩ = 60

389 *p*

389 *legato*
ppp

393 *pp*

393 *p*

397

397

401

401

405 *mp*
in rilievo

405 *quasi pizzicato*

PREVIEW
PDF Editor With Free Writer and Tools

14

410

Musical score system 1: Treble clef with rests; Piano part with eighth-note patterns and slurs.

414

Musical score system 2: Treble clef with rests; Piano part with eighth-note patterns and slurs.

418

Musical score system 3: Treble clef with rests; Piano part with eighth-note patterns and slurs.

423

Musical score system 4: Treble clef with notes and dynamics (*rit.*, *a tempo*, *mf*); Piano part with eighth-note patterns and slurs.

428

Musical score system 5: Treble clef with notes and dynamics (*mf*); Piano part with eighth-note patterns and slurs.